Hồi thứ bảy mươi hai
Ba nước phân binh vây Hỗn Hải
Ngũ Lôi đánh chết Chung Thái Chân

Đây nói về vua nước Hàn, sai Trương Xa làm nguyên soái, đem binh đi công phá Lâm Tri. Trương Xa lãnh binh đi được ít ngày, thì đã tới Tỉnh Hình Sơn Đạo.

Đường đi hai bên nhỏ hẹp, núi cao chót ngàn trùng, quân kỳ bài bèn trở lại báo với nguyên nhung hay, Trương Xa cứ ngồi làm thinh lẳng lặng mà thầm nghĩ rằng Vô Diệm đề binh phạt Sở, ắt có người canh thủ chỗ này, đường đi hiểm trở gồ ghề, thoảng như có phục binh ở đây ắt mình khó nỗi chống ngăn. Nghĩ như vậy bèn nhóm chúng tướng lại hỏi:

– Trong binh thơ có nói: Biết người, biết ta, trăm trận đều thắng, còn chẳng biết người, chẳng biết ta, thì trăm trận đánh trăm trận đều thua. Nay đường Tỉnh Hình hiểm trở, bổn soái muốn sai một tướng đi dọ trước coi thể nào cho biết.

Trương Xa nói vừa dứt tiếng, có một tướng bước ra lĩnh mệnh. Trương Xa xem lại người ấy là Viên Đắc Thắng, làm chức khai lộ tiên phong ra chịu đi. Trương Xa cả mừng và cho đi. Viên Đắc Thắng tức thì độc mã đơn thương, đi tới núi Tỉnh Hình xem tường mọi sự. Trong giây lát Viên Đắc Thắng trở về thưa rằng:

– Một là nhờ Ngô vương nhân hậu, hai là cậy có nguyên soái oai linh, tôi đã đi dọ thám đường Tỉnh Hình chẳng thấy một mảy nào làm dấu tích có binh Tề phòng bị.

Trương Xa cả mừng, nói rằng:

– Như vậy thì chẳng tới Lâm Tri cho mệt, hãy phân binh mai phục tại đây, Chung hậu ban sư về, ắt đi đường này, vậy ta chờ đây bắt được nó rồi sẽ tấn binh cũng chẳng muộn.

Chúng tướng đều khen:

– Phải, kế nguyên soái như vậy rất hay.

Trương Xa liền truyền Viên Đắc Thắng lãnh hai muôn binh, mai phục hai bên mé đường Tỉnh Hình, hễ nghe hiệu pháo nổ lên thì mau mau áp ra hỗn chiến, Viên Đắc Thắng lĩnh mệnh. Trương Xa lại kêu Thân Long, Thân Hổ mà bảo:

– Hai tướng mỗi người lãnh hùng binh một vạn, vào trong rừng đi lượm đá đốn cây, đem chất trữ trên núi chỗ hai đầu mỗi đường và chớ cho binh Tề hay biết, chừng nào có hiệu pháo thì dứt dây lăn đá xuống chận đường, rồi đem binh hai ngả phủ vây, chớ để binh Tề tẩu thoát. Còn Lý Mạnh cũng lãnh cung tiễn quân một vạ, đi mai phục nơi mỗi đường phía Nam, hễ nghe hiệu pháo nổ lên thì truyền quân bắn ra một lượt. Biện Dõng cũng lãnh binh một vạn, sắm những đồ hỏa pháo hỏa công, cùng hỏa cầu hỏa tên đem tới mai phục đầu phía Bắc, khi thấy quân Tề đi tới chân núi, thì bắn hỏa tên ra. Khi ấy Nam Bắc hai phía giáp công, chớ cho binh Tề một mảy lông thoát khỏi.

Các tướng đều vâng mệnh đem binh đi liền, còn Trương Xa bổn thân cũng dẫn một muôn năm ngàn binh, lên giữa núi phía Đông mà hạ trại, chờ cho Chung hậu ban sư về tới, thì y kế thi hành.

Bây giờ nhắc lại Tuyên Vương với Chung hậu khi phân binh năm đạo, ban sư về nước, tiền hô hậu ủng, ngựa hí quân reo nóng lòng về nhà, đi tựa tên bay, kẻ đắc chi tiếng vang dường sấm nổ. Đi chẳng có mấy bữa, thì đã gần tới núi Tỉnh Hình, quân tiên phong trở lại phi báo phân minh rằng:

– Núi Tỉnh Hình ở gần trước mặt.

Chung hậu truyền dừng binh lại và bảo mỗi cơ trại thảy đều cơm nước cho đủ no, rồi cứ kéo thẳng một đường qua núi.

Khi quân vừa kéo đi được xa xa một đỗi nghe có tiếng pháo nổ vang trời, phục binh áp ra hai nơi, cây đá lăn xuống cao hơn mấy thước, bắn những hỏa công hỏa dược, quân Tề kẻ nám mặt người cháy mày, thình lình chẳng kịp trở tay, quân sĩ Tề chết nằm đầy như kiến cỏ.

Chung hậu ngó cùng đã tỏ rõ, thấy bốn phía núi đều có phục binh. Tuyên Vương đã thất sắc hồn kinh, chúng tướng cũng hết phương cự địch. Chung hậu khi ấy mới niệm tiên gia thần chú đòi Võ sư tới phán biển vân vi, tức thì mưa tưới xuống đầy dẫy, những hỏa pháo hỏa công đều ướt hết, quân Hàn bắn chẳng được mũi tên nào, Chung hậu xem thấy cả mừng, giây lâu sấm sét tưng bừng vỡ lỡ, lại có mưa đá ở trên trời sa xuống đánh quân Hàn té nằm nghiêng nằm ngửa và cả mình tê liệt tứ chi, đao binh bỏ gác cùng đường.

Trương Xa thấy vậy lòng thương muôn nỗi! Bèn rút nhau kéo chạy và than rằng:

– Trời chẳng độ nước Hàn nên khiến Tề bang đắc thắng. Ấy là trời giúp cho ai nấy được, mới hay là thành sự tại thiên, uổng công thiết kế phục binh, trong giây lát tan tành tứ tán.

Khi quân Hàn đã lui rồi, Chung hậu truyền lệnh tấn binh, chẳng có ai cản trở, quân tướng Tề thảy đều mừng rỡ, người người hăm hở xông pha, núi Tỉnh Hình đi đã xa, Tuyên Vương mới vui dạ, bèn nói với Chung hậu rằng:

– Trận này cũng giống như Đàm Thành hồi trước, Triệu Liêm Pha bị mưa đá mà thôi binh, nhờ Thánh Thần phò hộ hiển linh và cũng bởi có Ngự thê tinh thông pháp thuật.

Chung hậu liền thưa:

– Tuy là mục tiền cứu cấp cho binh mình ra khỏi chốn hiểm nghèo, nhưng quân Hàn đã bị giết chết cũng nhiều, thần hậu e phải đa mang điều thất đức.

Đây nói về Trương Xa chạy khỏi núi ba mươi dặm, bèn thu góp binh tàn, thấy hao hụt hơn phân nửa. Bèn thở ra một tiếng kêu trời, kế giây lát thấy chư tướng lục tục đem binh hội lại. Trương Xa khi ấy mới nói rằng:

– Bổn soái đã đoán chắc vua tôi nhà Tề cùng đồng bị chết trong đám mưa đá, vậy hãy đem binh tới tìm kiế thử coi, như thật quả có thi hài, thì mau cắt lấy đầu mang về nước.

Chúng tướng khen phải, đồng tưởng rằng Tuyên Vương với Chung hậu bị chết trong đám mưa đá rồi, hay đâu vừa đi được một ít dặm xa thấy có một đạo binh kéo ngang qua dưới núi, gặp nhau chưa kịp chào hỏi, ngó lên thấy cờ đề hai chữ Đông Tề, quân Hàn bất tỉnh mê mê, cùng nhau rùng rùng bỏ chạy.

Chung hậu lại truyền chúng tướng đuổi theo truy sát, thu được binh giáp không biết bao nhiêu mà kể. Quân Tề đắc thắng khải ca, ban sư trở về Hỗn Hải. Còn Trương Xa thì như chim bị ná, bây giờ mới rõ pháp lực của Chung hậu vô song, khi ấy mới chịu thu góp binh tàn, trở về nước Hàn tâu lại.

Nhắc lại khi vợ chồng Điền Côn vâng lệnh, đi luôn đêm ngày về tới thành Duyên Châu. Lão vương hay tin ấy bèn sai quân ra nghinh tiếp vợ chồng Điền Côn thẳng về Ngân Loan điện vấn an xong rồi thuật hết các việc cho lão vương nghe, Điền Dưỡng khi ấy nói rằng:

– Cô gia tuổi hơn bảy chục, trong mình bệnh hoạn rề rề, chẳng hay điều khiển quân cơ, nay may nhờ có Thiên tử sai Vương điệt về đây phòng thủ ngoại thành, ấy cũng rất may cho Cô gia một thuở.

Đương khi đàm đạo với nhau, xảy thấy quân giữ thành ngoài chạy về báo:

– Nước Tần sai Bạch Khởi làm tướng, đem hùng binh mười vạn tới đây, hiệu cờ đề hai chữ Tống bang, cách thành hơn vài chục dặm, đã an dinh hạ trại.

Điền Côn nghe báo bèn nhóm chúng tướng lại rồi lên thành xem giặc.

Nói về Bạch Khởi đi tới phủ Duyên Châu, cách thành ba chục dặm hạ trại xong rồi, bèn truyền quân thẳng tới dưới thành khiêu chiến. Điền Côn xem thấy, liền mở cửa thành xông ra, bên kia Bạch Khởi cũng buông cương lướt tới. Bạch Khởi nói:

– Mi ở Tề bang có tiếng, bổn soái đây cũng thủ đoạn cao cường, vậy ngươi hãy nghe lời ta về đầu phục Tây Tần thì sẽ được tấn phong vương tước, nếu mi chẳng nghe

lời ta nói trước, thì hồn đó ắt xuống suối vàng, tới chừng ấy chớ phàn nàn, trách sao soái gia chẳng nghĩ.

Điền Côn nghe nói nổi giận mắng lại rằng:

– Mi là đồ súc sinh lớn mật, dám thừa hư tới tập kích nước ta, ta ở đây chờ mi cũng đã lâu ngày, quyết bắt để phân thây lấy mật.

Nói dứt lời, vung thương đâm tới, Bạch Khởi liền rước đánh hơn một trăm hiệp chưa định hơn thua, Liêm Thoại Hoa xem thấy giục ngựa xông ra trợ chiến. Ba người cùng nhau hỗn sát, một mình Bạch Khởi tả đột hữu xông.

Bạch Khởi khi ấy bất ý đề phòng, bị một chùy phép của Thoại Hoa đánh trúng sau lưng, liền ôm yên quất ngựa chạy như giông gió. Điền Côn vung thương đuổi theo, Bạch Khởi túng thế phải liều, liền tế cái Tử Kim Phiêu lên sáng tở, dường như cái đấu. Điền Côn thật người lanh lẹ, liền quày ngựa thối lui, thì Tử Kim Phiêu đánh hụt xuống giữa đất bằng, sâu có gần một thước, Điền Côn xem thấy thất kinh, vợ chồng đồng quày ngựa về thành an nghỉ.

Còn Bạch Khởi khi thấy Điền Côn trở về, bèn thu Kim Phiêu lại rồi cũng trở về dinh, phừng phừng nổi giận tức mình, bị Thoại Hoa đánh thình lình mang bệnh tưởng là thủ thành có một mình Điền Dưỡng hay đâu lại có vợ chồng Điền Côn, bây giờ biết tính kế chi vẹn toàn, lấy thành Duyên Châu cho được. Bạch Khởi đương ngồi than thở, xảy thấy thám quân là Châu Chân bước tới thưa rằng:

– Thành Duyên Châu đã có phòng bị, vậy phải sai người về xin cứu binh cho mau, rồi sẽ dùng đồ hỏa pháo vân thê, thì lấy thành không đầy nháy mắt. Nếu bằng trễ nải, ắt có Chung hậu trở về đây, thì e nỗi khó lòng vả lại nguyên soái đã không được thủ thắng mà quân sĩ còn mang tai nạn nữa.

Bạch Khởi nghe phải liền viết một đạo biểu văn, sai Trương Chiêu đem về dâng cho Tống chúa. Rồi đó truyền quân sửa soạn đồ công thành, đợi cứu binh tới, sẽ ra tay hiệp lực.

Qua ngày sau, Điền Côn sửa sang khôi giáp, truyền lệnh cho chư tướng mở cửa thành xông ra, tới trước dinh Tống mà khiêu chiến. Quân tiểu hiệu vào báo cho Bạch Khởi hay, Bạch Khởi nghe báo cả giận, muốn ra trận mà ăn mật Điền Côn, bèn sửa soạn nai nịt xong rồi Châu Chân khi ấy bước tới can:

– Trương Chiêu đi xin cứu binh chưa tới, còn nguyên soái thương tích chưa được như thường, xin nguyên soái hãy bớt giận dẹp oai để nghỉ binh, ấy là thượng sách, chừng có cứu binh tới, rồi sẽ cùng nó giao phong chẳng muộn gì.

Bạch Khởi khen phải, liền truyền quân đem miễn chiến bài mà treo ra trước. Quân Tề bèn trở lại báo cho Điền Côn hay, Điền Côn lập tức thu binh về dâng cho Bạch Khởi.

Luôn như vậy bảy ngày mà bên binh Tống chẳng thấy động tịnh chi, Thoại Hoa khi ấy mới nói với Điền Côn rằng:

– Bây giờ muốn bắt Bạch Khởi xin phải làm như vầy, như vầy...

Điền Côn khen phải, liền kêu Tống Thiên, Tống Vạn mà bảo:

– Hai ngươi hãy lãnh binh một vạn và đem theo những hỏa dược, hỏa công, hễ thấy ta cùng Bạch Khởi giao phong, chừng ta trá bại thì làm sao chúng nó cũng theo truy sát, chừng ấy hai người phải mau áp ra hỗn chiến, dùng hỏa công hỏa pháo mà thiêu hủy dinh trại nó đi, như ai trái lệnh ắt xử theo quân lệnh.

Hai người đều lĩnh mệnh. Liêm Thoại Hoa cũng dẫn một đạo binh, tới mai phục nơi Huỳnh Thảo Pha chờ Bạch Khởi đi qua, sẽ áp ra bắt sống. Phân cắt xong, Điền Côn cầm thương lên ngựa một mình thẳng tới Tống dinh.

Nói về Bạch Khởi, Phàn Duyển và Châu Chân, từ khi treo miễn chiến bài tới nay đã được bảy ngày mà không thấy cứu binh tới, ba người còn đương bàn luận cùng nhau xảy thấy quân tuần dinh vào báo:

– Điền Côn chỉ có đơn thân độc mã, đi thám thính bốn phía dinh mình, chúng tôi đã xem thấy phân minh, nên phải mau vào thưa lại.

Bạch Khởi nghe qua mừng quýnh, liềb truyền quân sửa soạn ra cự địch. Châu Chân và Phàn Duyển can rằng:

– Điền Côn đi thám dinh ắt có kế xảo, như xuất binh thì trúng kế chẳng không.

Hai người vừa nói tới đó, Bạch Khởi nổi giận mắng:

– Cả thảy đều vô dụng, đừng có can gián chi cho nhiều lời.

Nói rồi nai nịt cầm thương lên ngựa, mở cửa dinh xông ra hăm hở. Điền Côn ngó thấy Bạch Khởi thì làm như bộ thất kinh, bèn quất ngựa chạy dài. Bạch Khởi cũng giục ngựa đuổi theo. Chạy một đỗi xa xa, Điền Côn nhảy lên trên Huỳnh Thảo Pha đi tuốt. Bạch Khởi bèn dừng ngựa lại mà cười ngất và nói rằng:

– Thằng Tề cẩu muốn chết, nên nó chạy vinh cường mà chọc ta.

Nói rồi cũng giục ngựa nhảy qua trên bờ được ít bước, sau lưng thấy có viên nữ tướng xông ra, trong tay lại cầm hai con chim bồ câu trắng, thả bay lên trên không mà cũng chưa rõ là cớ gì.

Kế đó phục binh bốn phía ép tới. Bạch Khởi khi ấy cả mình rởn ốc, mới nghĩ rằng đại trượng phu ở đời thà chết tại chốn sa trường, để tiếng tốt về sau chẳng hơn cam chịu dưới tay người mà mà cầu xin sự sống. Nghĩ như vậy bèn vung thương trở lại đánh liều với Thoại Hoa.

Đánh được ít hiệp, Thoại Hoa lấy dây Khổn Yêu tế lên, bay tới trói Bạch Khởi nhào lăn xuống ngựa, phục binh áp ra bắt quách, đồng đem nhau trở lại dinh Tề.

Còn Tống Thiên, Tống Vạn khi nghe bên Huỳnh Thảo Pha có tiếng pháo nổ, biết Bạch Khởi đã qua bên ấy rồi, bèn truyền lệnh cho phục binh bốn phía áp tới trại Tống bắn hỏa công, hỏa dược.

Quân tướng Tống trở tay chẳng kịp, dinh trại đều bị cháy tan hoang, rủ nhau trốn chạy cùng đường, ai nấy đều lo tìm phương tẩu thoát. Trận giặc vừa tan, vợ chồng Điền Côn rất mừng rỡ, bèn truyền lệnh bỏ Bạch Khởi vào tù xa, đợi Chung hậu về tới sẽ phân xử.

Nói về Doãn vương nước Tống vừa buổi lâm triều, quan Huỳnh môn vào tâu:

– Có Bạch nguyên nhung sai người về xin binh cứu viện. Tống vương cho vào, Trương chiêu vô đến dâng biểu văn lên Doãn vương xem rồi truyền nội thần tra điểm năm muôn binh mạnh và cờ đề mấy chữ: "Phụ thù bất cộng đái thiên" và dẫn hùng binh thân hành thẳng tới Duyên Châu cứu viện.

Đây nói về Chung hậu vừa khi đi giữa đường, xảy thấy quân lam kỳ tới báo:

– Ngô Khởi đánh thành Lang Da rất gấp, Tây Lộ vương thua luôn sáu trận kinh hồn, vì Phó Mạnh có người tiên phong, tên nó là Vương Báu. Nó có cao thâm pháp lực, hễ xòe bàn tay ra thì có tiếng sấm nổ ầm ầm, trận thứ nhất, thứ nhì Chung Lung và Chung Hổ bị thua, trận thứ ba, thứ tư Ngọc Trinh với Kim Định cũng bỏ chạy, trận thứ năm Ngọc Nga bị thiêu mất con ngựa, trận thứ sáu Tây Lộ vương thua chạy về thành, xin Quốc mẫu mau phát binh, kẻo thành Lang Da lâu ngày e khó giữ.

Chung hậu nghe báo bèn truyền Điền Nguyên, Tề Trinh, Tề Phụng dẫn binh đi tiếp ứng thành Duyên Châu, còn bổn thân dẫn binh tới thành Lang Da tiếp cứu.

Khi Điền Nguyên lĩnh mệnh đi cứu thành Duyên Châu, vừa đi giữa đường, thấy quân thám thính trở lại báo rằng:

– Có một đạo binh cờ đề chữ Tống, do Doãn vương lãnh đạo, quyết qua Tề mà báo thù, quân đi cách đây chẳng bao xa, nên chúng tôi phải mau vào phi báo.

Điền Nguyên khi ấy cười và nói:

– Thằng này đã tới số, nên đến nạp mạng cho ta.

Nói rồi giục ngựa truyền quân tới hai bên xáp trận. Quân Tề đánh với quân Tống cũng như cọp đuổi bầy dê, còn Doãn vương đánh với Điền Nguyên chẳng được mấy hồi, đã bị một chùy hồn về địa phủ. Quân Tống đua nhau vỡ chạy, cũng có người quy thuận đầu hàng, Điền Nguyên liền truyền cho quân sĩ vội vàng, hiệp nhau lại một đoàn thẳng tới.

Còn Chung hậu khi đi tới trước thành Lang Da thì trời vừa tối, bèn truyền quân đóng trại an dinh, chờ cho rạng ngày sẽ bày binh bố trận. Chúng tướng đều vâng lệnh ra tay, trong giây lát xong xuôi sau trước.

Qua ngày sau trời vừa hừng sáng, đã thấy Vương Báu tới khiêu chiến trước cửa dinh, quân vào lại phân minh, Chung hậu sửa sang xuất trận. Khi Chung hậu xông ra tới trận, Vương Báu chỉ mặt mà nói rằng:

– Lão gia đã có công ở đây chờ đợi, sao ngươi không xuống ngựa mà nộp mạng cho mau?

Chung hậu ngó thấy tướng ấy hình thù rất hung ác, tay cầm cây búa Kim Hoa, bèn hỏi:

– Nếu mi phải tên Vương Báu vậy để Ai gia bắt về làm con.

Vương Báu nghe nói nổi xung, vung búa tới chém lia, chém lịa. Chung hậu cũng đưa đao gạt đỡ, Vương Báu có ý khen thầm, bèn niệm chú tiên gia, xòe bàn tay ra thì nghe ầm ầm sấm nổ, Chung hậu chẳng kịp xay trở, bị thần lôi đánh trúng giữa yểm tâm, tức thì quất ngựa chạy dài. Vương Báu theo sau đuổi tới, lại niệm chú đánh bồi thêm một cái nữa, Chung hậu liền té xuống ngựa chết tươi, Vương Báu lướt tới muốn ra tay và nói rằng:

– Chung Vô Diệm! Mi phen này hết cậy tài ỷ phép, nói mi cao cường pháp thuật, sao ngày này lại chết về tay ta?

Nói rồi vung búa Kim Hoa chém xuống, xảy nghe sau lưng có tiếng người kêu réo rằng:

– Ta vâng lời Thánh mẫu tới đây cứu tử Chung nương nương, mi chớ khá thị cường, mà phải mang tai họa.

Vương Báu cũng chẳng thèm nghe lời, quyết lòng lấy cho được thủ cấp Chung nương nương. Túy Vân xem thấy vội vàng niệm định thân thần chú. Vương Báu tức thì cứng mình không cục cựa, lại niệm thần chú mà giải ra, Túy Vân vừa lướt tới chém nhàu, hai người đánh thôi tối trời tối đất, Lưu Túy Vân tế dây Phục Tiên Thằng lên, tức thì bắt Vương Báu trói lại cứng tay, Tuý Vân bèn lướt tới, chém xuống luôn hai ba gươm mà thấy Vương Báu cũng còn cứ đứng trơ trơ như đá, Túy Vân lấy làm kỳ lạ, ắt là yêu quái gì đây, Vương Báu bèn cười và nói rằng:

– Mi muốn chém ta mà chém sao đứt, ta đã từng ở danh sơn học đạo, thần lôi tu luyện vào chân hình, nguyên khí vận thật anh linh, đồ đao kiếm hại ta sao được, nàng hãy mở ta ra, để ta lấy đầu Chung hậu rồi thì ta về núi tức thì, nếu như nàng chẳng tha ta, ta thoát ra được thì nàng mang khốn.

Túy Vân biết Vương Báu có phép thần lôi xuất chưởng, thật là lợi hại vô cùng, bèn niệm chú thêm trói lại cứng khư để đứng đó mà đi cứu Chung quốc mẫu.

Khi đã trói Vương Báu lại rồi bèn tới đỡ Chung hậu dậy, thì thấy Chung hậu mặt chẳng còn chút máu, song hơi thở còn được một hai phần, Túy Vân cứ đỡ lên đỡ xuống hoài, không làm sao để mà bồng lên lưng ngựa được, Túy Vân mới rơi lụy mà than:

– Mình thuở nhỏ đã mồ côi cha mẹ, may nhờ Hỏa Vân Thánh Mẫu đem về nuôi dạy đã mấy năm, lại truyền cho tiên pháp tinh thông, nay người bảo hạ sơn mà cứu Chung quốc mẫu, rồi phải nhìn người là mẹ, vì vốn người cùng ta có duyên phận trời xui, như nay mà Chung hậu bị chết, thì phận mình mồ côi chạy đâu không khỏi. Nhưng mà lời Thánh mẫu đã nói, có lẽ đâu chẳng tin, bây giờ ở mé rừng hiu quạnh một mình, biết làm sao mà bảo toàn Quốc mẫu.

Than rồi lại nắm tóc Chung hậu mà kêu réo hoài, cũng không thấy ừ hử gì hết, vừa đứng dậy xem ngó bốn bề thấy có toán quân cờ đề hai chữ Đông Tề tỏ rõ. Túy Vân biết quân Tề đi kiếm Chung quốc mẫu, bèn chạy lại mà kêu nói om sòm. Quân Tề nghe có tiếng người kêu, cũng phăng phăng đi tới.

Khi Yến Anh với Mao Toại đem một ngàn binh đi tìm Chung hậu, nghe tiếng người kêu liền cùng nhau lướt tới coi thử, thấy một người con gái chừng mười hai tuổi, hai bên còn để vá, tóc xuống ngang vai, bèn hỏi rằng:

– Chẳng hay tiên nữ ở đâu, mà lại biết anh em tôi mà kêu như vậy?

Túy Vân đáp:

– Tôi tên là Lưu Túy Vân học trò bà Hỏa Vân Thánh Mẫu, vì Chung hậu bị nạn, nên thầy tôi sai tôi xuống cứu người, bây giờ Vương Báu tôi đã bắt được rồi, còn Chung hậu thì còn một tấc hơi thoi thóp mà thôi, vậy mấy người phải mau tới cho gấp, mà phụ đỡ cùng tôi để đem người về dinh trại.

Yến Anh nghe nói tỏ rõ, liền truyền quân chạy tới đỡ Chung hậu và trói chặt Vương Báu đem về dinh. Khi Yến Anh về tới nơi, đem các việc tâu lại cho Tuyên Vương nghe, Tuyên Vương cả kinh, truyền nội thần đưa Chung hậu vào trong, thì thấy mặt đã đen sì, mình còn một chút hơi nóng, thì nhào lăn, vật mình ôm khóc và nói rằng:

– Biết đâu có thần y, Trẫm sẽ nhường bảo vị.

Kế thấy quân vào báo, nói:

– Có vợ chồng Đông Lộ vương và Xuân Vương đã về tới.

Tuyên Vương truyền cho vào, Điền Côn tâu rằng:

– Đã bắt được Bạch Khởi.

Xuân vương tâu:

– Đã đánh thức Doãn vương Tuyên Vương nghe nói cũng mừng mà nước mắt hãy còn chưa ráo. Hai người hỏi thăm cớ sự bèn đến đầu giường khóc lóc vang rân, cùng nhau than thở một hồi lại thấy quân kỳ bài vào báo tiếp:

– Phó Mạnh đã hay Vương Báu bị bắt, nên đem binh tới công thành, xin vào tâu với triều đình hãy lo phương cự địch.

Bắc Lộ vương là Khổng Đại tình nguyện xin ra binh, Tuyên Vương nhậm lời và dặn dò xong Khổng Đại liền cầm búa lên ngựa xông ra trận. Phó Mạnh thấy tướng Tề mặt đen như mực, cưỡi con ngựa Ô Chùy, mình mang hắc giáp, hắc bào, tay cầm cây Tuyên Hoa Phủ, biết tướng Tề là tay hung dữ, bèn chỉ mặt hỏi rằng:

– Mi tên họ là gì, hãy nói đi cho lão gia biết.

Khổng Đại đáp rằng:

– Ta tên là Khổng Đại tước phong Bắc Lộ vương, biết danh ta thì phải xuống ngựa quy hàng, nếu nghịch mạng ắt sa trường bỏ xác.

Phó Mạnh cười và nói rằng:

– Ta nghe mi cùng Điền Côn kết bạn, đánh Hàn quốc Trương Xa phải lui về, nay lão gia tới đây quyết bắt sống mà trả thù cho Vương Báu.

Nói rồi vung kim thương đâm tới, Khổng Đại cũng đưa búa ra miếng, múa may, hai bên đánh nhau hơn trăm hiệp, thắng bại chưa phân, Phó Mạnh bèn dừng thương lại và nói:

– Bây giờ mi muốn văn chiến hay là võ chiến, ta cho mi nói trước đi.

Khổng Đại hỏi:

– Làm sao gọi là văn chiến, còn làm sao kêu là võ chiến?

Phó Mạnh đáp:

– Như hai bên đao thương hỗn chiến ai có miếng gì giỏi thì ăn ấy gọi là võ chiến, còn văn chiến là hoặc ta đứng chịu trước, cỡi hết những bào giáp nhung trang, mặc ý mi muốn đâm chém làm chi thì làm, có chết ta thì ta chịu, hay là mi đứng mà chịu trước, thì ta cũng nghe theo.

Khổng Đại mới nói rằng:

– Như vậy thì mi hãy cho ta chém năm búa trước, rồi sau ta sẽ đứng mà cho mi đâm.

Phó Mạnh nói:

– Được! Ta chịu cho mi chém trước, mà mi đừng gạt ta bỏ chạy ắt vô danh.

Khổng Đại nói:

– Đã làm anh hùng hảo hán, có đi nói láo bao giờ.

Phó Mạnh cả mừng, liền bỏ kim thương xuống và cởi nhung trang ra hết. Người ở đời ai cũng có phụ mẫu huyết thống quan hệ, chẳng phải da sắt xương đồng, vì Phó Mạnh có yêu pháp tinh thông, nên mới đứng đưa hông ra mà chịu. Khổng Đại khi ấy thấy vậy cũng lấy làm lạ, bèn ra sức anh hùng đánh luôn ba búa, mà cũng thấy Phó Mạnh đứng trơ trơ, Phó Mạnh cười mà nói rằng:

– Sao mà không đánh luôn hai búa nữa? Rồi mi cũng phải làm y như ta.

Khổng Đại nghĩ thầm: “Thằng này thật có pháp thuật tà ma, mình phải lo mưu mô tẩu thoát.”

Nghĩ rồi bèn nói rằng:

– Mi hãy đứng dang ra, để ta đánh hai búa sau lưng nữa.

Phó Mạnh đáp:

– Mi muốn đánh đâu cũng được.

Nói rồi liền đứng day lưng lại. Khổng Đại bèn chém một búa trên lưng con ngựa, con ngựa quỵ xuống, làm Phó Mạnh té luôn, Khổng Đại liền quất ngựa chạy nà, Phó Mạnh tức giận, chỏi dậy kêu với nói rằng:

– Tao đố mày chạy đâu cho khỏi, mày gạt tao để dùng kế thoát thân.

Nói rồi liền xách kim thương chạy bộ theo, cũng mau như vó ngựa. Khổng Đại xem thấy Phó Mạnh chạy tới, nhắm trước ngó sau hai đường khó nỗi tới lui, nên phải vung búa mà đánh liều với Phó Mạnh, kẻ cưỡi ngựa, người chân không, chốn sa trường trăm hiệp có dư, khó phân cao thấp.

Khổng Đại lúc này cự đà hết sức, mồ hôi đổ dầm dề, ý muốn giục ngựa về dinh, mà tình thế khó lòng, nên cũng đánh liều nhắm mắt. Lúc đó quan lược trận ngó thấy, chạy về phi báo với Tuyên Vương:

– Bắc Bộ vương gia bại trận, xin sai người cứu ứng cho mau.

Điền Côn nghe nói khấu đầu tâu, xin ra trợ chiến Tuyên Vương cả mừng và cho đi. Điền Côn liền cầm thương lên ngựa, xông ra trước trận kêu rằng:

– Khổng vương đệ chớ sợ, có Điền Côn tới đây.

Phó Mạnh cười và nói rằng:

– Cho bây đem tới mấy muôn người, lão gia cũng chẳng hề kinh sợ.

Khổng Đại nghe có tiếng Điền Côn tới tiếp, thì tinh thần lại mạnh mẽ hơn xưa, hai người đánh với một người, dầu Phó Mạnh là anh hùng thế mấy đi nữa, cũng khó bề ngăn đỡ.

Hai bên đánh hơn trăm hiệp nữa, Phó Mạnh khi ấy tình thế không xong, bèn quất ngựa bỏ chạy như bay, Điền Côn cũng đuổi chạy bén gót. Phó Mạnh liền lấy ra cái Bạch Ngọc Luyện, ấy là bảo bối của Thần Lôi, niệm thần chú y lời, bảo bối sáng ngời ra như chớp, Điền Côn xem thấy thất sắc, bèn quày ngựa trở lui, bị Bạch Ngọc Luyện đánh trúng sau lưng, ôm lưng ngựa hộc máu chạy về.

Khổng Đại theo sau bảo hộ, đem Điền Côn về đến dinh, Phó Mạnh vung thương đuổi theo, quân Tề xạ tiễn như mưa bấc, Phó Mạnh xông vào không được, liền đi bộ trở về dinh.

Khi Khổng Đại đem Điền Côn vào dinh ra mắt Tuyên Vương và thuật tâu các lời, Tuyên Vương cả buồn mặt mày ủ rũ, bèn than:

– Chung hậu bị thần lôi đánh còn nằm nơi giường bệnh chưa tỉnh, nay Điền Côn xuất trận lại bị thương, Tề bang đà hết tướng dũng cường, còn ai dám ra sa trường mà cự địch.

Tuyên Vương than vừa dứt lời, thì có Điền Nguyên bước ra tâu rằng:

– Xin phụ vương chớ phiền long thể, để ấu nhi ra bắt được rồi, Phó Mạnh có tài sức bao nhiêu mà phòng lo sợ.

Nói rồi xách cặp song chùy đi ra, khi ấy cũng vừa lúc Lưu Túy Vân đứng một bên, xem thấy diện mạo của Xuân Vương thì có ý khen thầm, sực nhớ lại khi hạ sơn, Thánh mẫu có dặn rằng: "Bên dinh Tề có một người Vương tử, tên gọi là Điền Nguyên, cùng ta năm trăm năm trước có lương duyên, nay phải cùng đó kết nguyền giai ngẫu. Vậy ta phải vâng theo lời Thánh mẫu, cho trọn việc nhân duyên."

Nghĩ rồi bèn kêu rằng:

– Bớ vị tiểu anh hùng kia, xin hãy đứng lại, thiếp có lời thương nghị.

Điền Nguyên nghe tiếng người kêu liền ngó lại thì biết Lưu Túy Vân là người cứu mẹ mình, bèn hỏi:

– Tiên cô có việc chi thương nghị, xin hãy nói cho tôi nghe thử.

Túy Vân đáp:

– Phó Mạnh nó có yêu thuật, đao thương vào mình nó cũng trơ trơ, như tướng quân muốn xuất chiêu bây giờ, cho bần đạo đi theo cùng lược trận.

Tuyên Vương nghe nói cả mừng và phán rằng:

– Nếu Tiên cô có lòng bảo hộ, ấy là hồng phúc của Quả nhân.

Túy Vân và Điền Nguyên vâng lệnh ân cần, thẳng tới Ngô dinh khiêu chiến tức thì.

Nói về Phó Mạnh tuy là thắng trận về dinh nhưng mà không bắt được tướng Tề để trả thù cho Vương Báu nên trong bụng phừng phừng lửa đốt, chưa biết tính kế chi, xảy thấy quân vào phi báo rằng:

– Có tướng Tề tới trước dinh môn, xin Soái gia liệu định.

Phó Mạnh liền sửa soạn nai nịt, xách kim thương lên ngựa xông ra gặp mặt chẳng xưng hỏi họ tên, kẻ thương người chùy áp vô đánh nhầu, đánh độ một trăm hiệp có dư, Phó Mạnh khen rằng:

– Thằng con trẻ mà võ nghệ cao cường, hèn chi Tề quốc gọi là Thượng bang đại tướng, các tướng cũng phải đầu hàng khiếp sợ.

Nghĩ như vậy bèn lấy cái Bạch Ngọc Luyện tế lên trên không, còn trên đầu Điền Nguyên cũng hiện ra ngũ trảo Kim Long, bảo bối liền trở lại đánh mình Phó Mạnh, Túy Vân xem thấy tỏ rõ, bèn niệm chú định thân Phó Mạnh đứng sững như trời trồng, Điền Nguyên chạy ra được cùng Túy Vân dắt nhau về trại, thưa qua hết sự tình, Tuyên Vương với bá quan thảy đều mừng rỡ.

Nói về vợ chồng Huỳnh Cái, cũng về đồn binh ở tại Du Giang. Sở vương yêu trọng khác thường, Thể Vân lại mới trổ sinh chồi quế. Chúng tướng đều tới khánh hạ, Huỳnh Cái truyền mở tiệc ăn mừng, ai nấy thảy đều chúc tụng, có một mình Mạnh phu nhân lòng buồn chẳng nói, Huỳnh nguyên nhung xem thấy mới hỏi:

– Phu nhân có việc chi mà buồn bực, xin hãy phân cho soái gia được biết với nào.

Thể Vân đáp rằng:

– Vì thiếp có một việc, phu quân vốn thật không hay, lúc trước thần y Biển Thước có đưa cho thiếp hai hoàn linh đan, người lại dặn rằng: Hoàn sắc đỏ trị bệnh Thần lôi, còn hoàn sắc trắng thì trị bệnh phong sa ác độc. Thuốc đó để trị bệnh cho Chung hậu vì tôi quên nên còn cất lại đây, bây giờ biết làm sao mà đưa cho người, để phòng khi nguy cấp.

Huỳnh Cái nói:

– Nếu linh đan của thần y để lại, vậy bây giờ phải sai người qua đưa cho Chung quốc mẫu dự phòng.

Mạnh phu nhân liền nói phải, Huỳnh Cái lập tức viết một đạo biểu văn và bỏ hai hoàn thuốc vào phong thơ, sai Vương Yên đội tuyết mang thơ tới dinh Tề lập tức, Vương Yên vâng lệnh bèn sửa soạn hành trang lên lưng ngựa thẳng xông tách dặm.

Đi thẳng mấy ngày, thì đã đến Lang Da địa giới, thấy lố nhố mấy hàng dinh trại, xem theo ngọn cờ mà thẳng tới Tề dinh, cũng thì may gặp Tống Thiên đi tuần, Vương Yên mới phân trần tự sự. Tống Thiên nghe nói cả mừng, bèn dắt Vương Yên vào trước mặt vua ra mắt. Khi Vương Yên tới trước Huỳnh La trướng triều bái và dâng phong thơ lên, Tuyên Vương liền mở ra xem biểu văn như vầy:

"Sở quốc thần Huỳnh Cái, với công chúa Mạnh Thể Vân, cúi đầu trăm lạy Tề quốc quân, cùng Chiêu Dương Chung Quốc mẫu, vợ chồng tôi đội ơn rất hậu, hàng ngày trông tưởng thiên nhan, nay thần y có để lại hai hoàn linh đan, hoàn đỏ thì trị bệnh thần lôi, còn hoàn trắng thì trị phong sa ác độc, xin Bệ hạ chiếu theo chi dụng, để làm vật báu hộ thân, ngửa trông lượng Thánh ra ơn hỉ xả cho ngu thần muôn tội."

Tuyên Vương xem biểu xong, kế thấy Điền Nguyên bại trận chạy về thưa rằng:

– Ngô tặc thật là anh hùng vô địch, nó dùng Bạch Ngọc Luyện mà đánh con, may nhờ Tiên cô niệm chú định thân, con mới được đào sinh tẩu thoát.

Tuyên Vương nghe nói thêm buồn bã, vì đã bị thất trận luôn luôn, kế thấy Túy Vân tới tâu rằng:

– Tôi thấy bệ hạ xem biểu văn Sở quốc, chẳng hay trong biểu nói những việc chi?

Tuyên Vương nói:

– Vợ chồng Huỳnh Cái sai người đưa thuốc của thần y để trị những bệnh phong sa lôi hỏa.

Túy Vân tâu:

– Như vậy thì xin Bệ hạ chiếu theo trong toa mà điều trị, kẻo để lâu thêm nỗi khó lòng.

Tuyên Vương như người mới tỉnh hồn, bèn truyền lệnh Liêm Thoại Hoa chia hai hoàn linh đan, đem hòa với nước đổ cho Chung hậu. Còn Tuyên Vương thì truyền quân đặt bày hương án và đích thân van vái cùng lão mẫu Lê Sơn với thần y Biển Thước đại tiên xin cứu tử hoàn sinh cho Chung hậu.

Khi ấy Liêm Thoại Hoa vâng lệnh, bèn vào trong cạy răng đổ linh đan cho Chung hậu, trong một giờ thuốc thấm đủ khắp tứ chi ngũ tạng, Chung hậu giương mắt tư bề dáo dác, Liêm Thoại Hoa đỡ ngồi dậy, cả nhà đều chạy tới vui mừng. Chung hậu khi ấy thấy Túy Vân đứng một bên mới buông lời hỏi rằng:

– Người con gái đó ở đâu mới tới. Ai gia lạ mặt không biết là ai?

Túy Vân thưa rằng:

– Bần đạo là học trò bà Hỏa Vân Thánh Mẫu, vâng lời thầy xuống cứu nương nương, một là vì hồng phúc của Tề vương, hai là năm trăm năm trước cùng nhau kết duyên phận.

Chung hậu nghe nói thì đã biết nhân duyên tự nơi trời định, nên Hỏa Vân Thánh mẫu mới cho xuống đây cùng Điền Nguyên cá nước sum vầy, ngày sau sẽ làm Tề bang quốc mẫu, liền đáp rằng:

– Ai gia cám ơn sư điệt, vâng lời thầy xuống núi cứu ta, nội thần mau dọn yến dâng qua, chút lòng thảo đền ơn công khó. Nội thần vâng lệnh dọn tiệc dâng lên, Liêm Thoại Hoa với Túy Vân ngồi hai bên còn Tuyên Vương và Chung hậu thì ngời chính giữa, vua tôi vui cười hớn hở, mừng vì tử khí phục sinh, tiệc vừa mãn thì đã quá canh, ai nấy về dinh nghỉ an giấc điệp.

Đây nhắc lại vợ chồng Điền Côn đánh với Vương Báu, đã bị thương vừa hết, thu binh về thành, đóng cửa lại gia tăng canh thủ. Trông cứu binh thôi đà mỏ mắt, vợ chồng ngồi than thở hết hơi, bỗng nghe tiếng pháo vang trời, Đào Kim Định nói:

– Chẳng biết việc gì mà vang tai pháo nổ, hay là cứu binh đã đến chăng? Vậy xin để thiếp lên thành xem thử.

Nói rồi dặn chị em Mộng Ngọc Trinh ở lại, một mình lên ngựa thẳng gới Vọng Địch Lầu coi lại.

Khi Kim Định lên lầu xem qua phía Tây, thấy có một toán đại binh cờ bay thấp thoáng, quân đóng hằng hà, liền lấy ống thiên lý dòm coi, quả thấy cờ đề Đông Tề ngự dinh bốn chữ. Thấy rồi rất mừng rỡ, trở về phủ nói với Điền Đan hay rằng:

– Nay cứu binh của Quốc mẫu đã tới, phải dùng kế nội công ngoại giáp Phó Mạnh ắt bị bại vong, Tề binh mười phần đắc thắng.

Điền Đan nghe nói cả đẹp, vì dưỡng bệnh đã hơn một tháng trọn. Nay tinh thần đà mạnh mẽ như xưa, Điền Đan bèn truyền lệnh đánh trống kéo cờ, nhóm chúng tướng lại mà thỉnh lệnh, Đào Kim Định thưa rằng:

– Tiểu phi có một kế, dám tỏ với Vương gia, nay có cứu binh quốc mẫu đã tới rồi, phải dùng kế nội công ngoại giáp mới được. Dầu Ngô tặc có hùng binh mấy vạn, cũng chẳng còn một manh giáp trở về.

Điền Đan khen phải, bèn truyền cho chúng tướng sắm sẵn hỏa pháo hỏa công, chờ tới canh ba thỉnh lệnh. Chúng tướng đều vâng lệnh về dinh truyền cơm nước xong xuôi,

qua canh ba, Đào Kim Định nổi pháo làm hiệu, mở cửa thành xông ra, đi tới đâu truy sát tới đó.

Còn bên Ngô, Nguyên soái là Phó Mạnh, bại trận về dinh tức giận nằm không an giấc, đến canh ba bỗng nghe vang trời pháo nổ, ngó ra thì lửa đỏ như ban ngày, ba quân chẳng kịp trở tay, biết trúng kế dụ binh cướp trại.

Quân lật đật bỏ thương bỏ giáp, tướng vội vàng dắt ngựa cầm đao, Đào Kim Định đã đùa quân đánh tới ào ào. Ngô Phó Mạnh ra oai đánh được ba hiệp mà bị binh đông quá nên thất cơ bỏ chạy.

Còn bên dinh Tề, khi Chung hậu đương ngồi sau hậu viện cùng Túy Vân và Liêm Thoại Hoa bàn luận quân tình, bỗng nghe đùng đùng pháo nổ, ba mẹ con liền bước ra nhung trướng, sai quân đi thám thính cho rõ ràng, giây lát trở về phi báo hoang mang rằng:

– Ở trên thành Lang Đa thấy bóng hỏa quang nhấp nhoáng.

Chung hậu tức thì bấm tay làm một quẻ, biết Điền Đan làm kế nội ngoại giáp công, vội truyền tả hữu tiên phong, hiệp cùng Điền Nguyên và Khổng Đại, kéo binh hùng thẳng vào cho kịp lúc.

Khi các tướng vâng lệnh đi rồi, Chung hậu nói với Túy Vân rằng:

– Phó Mạnh thật tinh thông pháp thuật, các tướng đi khó nỗi thành công, sư điệt phải giúp sức mới xong, cùng Liêm hiền tức cũng đi theo lược trận.

Hai người vâng mạnh liền sửa soạn nai nịt, thẳng tới dưới thành. Lúc đó Phó Mạnh như chim bị ná, chẳng biết ai là Lưu Túy Vân, kế thấy Đào Kim Định giục ngựa lướt vào, Phó Mạnh mười phần kinh hãi, hoảng hốt bèn bỏ dinh mà chạy, kế lại gặp ba vị vương gia, chiến trường mấy hiệp xông pha, Đào Kim Định lại theo sau rượt tới, một mình Phó Mạnh đánh cùng bốn tướng mà ngọn đao thương chẳng lọt vào mình, hễ đâm vào thì thấy một đạo bạch quang xông ra, ai nấy xem thấy thảy đều thất sắc.

Lui tới đánh hơn trăm trận, Phó Mạnh chẳng khác như mình đồng, một mình tả xông hữu đột, bốn tướng áp binh vào vây phủ.

Lúc này lại có Liêm Thoại Hoa với Túy Vân đi tới, thấy Phó Mạnh còn cự địch với bốn người, Thoại Hoa khen thầm:

“Thật là tà thuật lạ đời, nên nương nương mới bảo chị em ta tới đây giúp sức.”

Thoại Hoa nói vừa dứt lời, Túy Vân liền lấy bảo đao tế lên trên không, kế có một trận gió thổi tới và biến hóa muôn ngàn cây đao trên không sa xuống.

Khi ấy Phó Mạnh bất ý chẳng đề phòng, bị bảo đao chém đứt ra trăm khúc, các tướng dừng tay lại ngó, thấy Phó Mạnh đã thịt nát như tương, cùng nhau đàm đạo vui mừng, rồi thu binh về trại. Thương hại thay cho một vị tướng xương đồng da sắt, tới chiến trường bỏ mạng như không, oan hồn lại trở về nước Hàn, báo mộng tỏ các việc với sư phụ là Thần lôi.

Còn Lưu Túy Vân khi thu bảo bối rồi liền trở về dinh, lúc ấy Tuyên Vương, Chung hậu còn ngồi nơi Huỳnh La trướng, có quân vào báo rằng:

– Các tướng thắng trận trở về còn ở trước quân môn đợi lệnh.

Tuyên Vương cả mừng, truyền cho các tướng vào, Chung hậu cũng bước xuống nhung trước mà tiếp rước Lưu Túy Vân, Túy Vân thưa rằng:

– Tôi chẳng có tài năng gì mà làm nhọc lòng nương nương viễn nghinh quá bội.

Chung hậu bèn cầm tay Túy Vân dắt vào và mừng rỡ, kế thấy Hình ngục quan bước vào tâu rằng:

– Liêm thị vương phi đã bắt được Bạch Khởi và Túy Vân tiên cô cũng bắt được Vương Báu, hai tướng còn cầm giam nơi đây, xin Thiên tử cùng nương nương định đoạt.

Chung hậu liền truyền lệnh dẫn vào. Giây lát quân đem hai người vào quỳ trước sân. Chung hậu khi ấy phán hỏi, Bạch Khởi cúi đầu rơi lụy và tâu rằng:

– Trăm lạy nương nương xin mở lòng từ bi dung thứ cho kẻ tội thần nhờ vì tôi còn một mẹ già tóc bạc, tuổi năm nay đám tám mươi dư, chẳng có ai hôm sớm cậy nhờ, người luống mỏi mắt bơ vơ trông đợi, lại ngày trăm tuổi không ai tống táng, phận cô đơn tấc dạ ngậm ngùi, trung chưa đền, hiếu nọ chưa báo, dưới chín suối tôi chưa đành nhắm mắt.

Chung hậu nghe Bạch Khởi nói mấy lời thắm thiết, cũng phát động từ tâm, bèn phán:

– Bạch Khởi! Ngươi đã có lòng hiếu đạo, Ai gia cũng rộng lượng thứ dung cho, như người còn nghe lời gian tặc mà địch ta, nếu tái phạm thì Ai gia không dung thứ.

Nói rồi truyền quân mở trói cho Bạch Khởi, Bạch Khởi được tha tội, bèn cúi đầu lạy tạ, Chung hậu lại dặn:

– Ngươi mau khá trở về bảo chúa ngươi nạp biểu quy hàng và bắt cho được gian thần là Ngô Khởi, đem nạp cho Ai gia, Ai gia sẽ ban thưởng.

Bạch Khởi vâng dạ và cúi đầu lạy tạ lui ra. Chung hậu lại truyền quân dẫn Vương Báu tới, quân sĩ vâng lệnh dẫn vào, Chung hậu mới hỏi rằng:

– Gian tặc dùng tà thuật mà đánh Ai gia, nay đã bị bắt tới đây, vậy ngươi muốn chết hay là sống? Nguyên Vương Báu có tà thuật hộ thân, nên chẳng sợ đao thương, tưởng chắc là không có ai giết được mình nên mắng rằng:

– Chung xú phụ! Ta tưởng hồn mi đã về chín suối ai dè đâu còn sống tại dương trần, mi có dám mở trói ra cho ta, ta sẽ quyết một phen sinh tử.

Chung hậu nghe nói cả giận mà rằng:

– Ai gia thật có lòng dung thứ, mà sự muốn chết ấy là tại ngươi, đao phủ quân ở đâu, kiếp mời Hỏa Vân Động Tiên Cô đưa phi đao trừ loài gian tặc.

Quân đao phủ vâng lệnh vào mời Lưu Túy Vân ra, Túy Vân bước tới triều bái Chung hậu xong rồi, Chung hậu phán rằng:

– Nay phản tặc khi dễ Ai gia quá đỗi, nó tưởng giết nó chẳng kham nên phiền sư điệt một phen, lấy đầu gã mà rửa hờn mới được.

Túy Vân vâng lệnh, quân đao phủ dẫn Vương Báu đem khỏi quân môn. Túy Vân niệm linh văn, rồi lấy báu đao tế lên trên không, tường quang muôn đạo thẳng xông, tức thì hóa ra hàng hà phi đao, chỉ ngay trên đầu Vương Báu mà chém nhừ chẳng khác như mưa sa. Thương ôi! Nát thịt tan da, hồn ác đã lìa khỏi xác.

Tuý Vân chém xong Vương Báu, thu phép lại trở về phục chỉ. Chung hậu cả mừng, kế thấy Mộng Ngọc Nga tới trước triều bái tâu rằng:

– Tiểu chúa tôi cũng còn mang bệnh, thần thiếp cũng có bị thương, Chung Long, Chung Hổ còn ngọa bệnh tại sàng, nên không đi được mà viễn nghinh Vương mẫu.

Chung hậu nói:

– May có vương tức tới đây mới nhớ, không thì Ai gia đã quên rồi.

Nói rồi bèn lấy túi mở ra, lấy linh đan mà đưa cho Ngọc nga, bảo phải trở về dinh mà điều trị. Ngọc Nga lãnh lấy linh đan, đem về điều dưỡng cho Điền Đan và chư tướng.

Kế đó Tuyên Vương và Chung hậu truyền lệnh cho các tướng thu thập lương thảo, bạt trại mà vào thành Lang Da, Điền Đan với mấy vị Vương phi cùng các tướng ra khỏi thành nghinh tiếp. Chung hậu thấy mặt Điền Đan thì rơi lụy mà rằng:

– May nhờ có tiên đan cứu tử, không thì mẹ con ta nay đã phân ly.

Tuyên Vương thấy vậy cũng cảm bèn vào đại điện truyền quân dọn tiệc. Trong giây lát quân nội thần dọn tiệc dâng lên. Chung hậu bảo Liêm Thoại Hoa rót ra ba chung ngự tửu, đưa lên cho Lưu Túy Vân và nói:

– Tiên cô có công cứu Điền Nguyên, Ai gia xin tạ ơn ba chung rượu này.

Túy Vân tiếp lấy tạ ơn, uống hết đà đỏ mặt bèn thưa:

– Đệ tử là người sơn dã, chưa hiểu hết phép tắc triều đình cúi xin Quốc mẫu bao dung, sách có chữ: Tửu kiến chân tính, vậy ngày mai tôi xin trở về núi, phục chỉ lại cho lão sư tôn hay, chẳng hay quốc mẫu có sự chi dạy bảo tôi chăng, để tôi trở về tâu lại.

Chung hậu nghe nói thì nghĩ thầm rằng:

“Sự nhân duyên tự nơi trời định, nay Lão mẫu sai Túy Vân xuống núi cũng có ý chi, phải thừa cơ mà hỏi càng cho biết.”

Nghĩ rồi bèn hỏi rằng:

– Sư điệt! Hỏa Vân động môn đồ đông lắm. Tới Tề bang mà vầy duyên, cầm sắc cũng nhiều, nay sư điệt cũng có tiền duyên nên lão mẫu mới sai xuống, có lẽ cho đoàn viên tụ hội?

Túy Vân nghe nói gật đầu và thưa rằng:

– Lời Quốc mẫu nói quả có thật, nhưng đệ tử xét lại chữ hồng phúc sao cho bằng thanh phúc, công tu hành đã được mấy năm dư, nếu vâng lời Quốc mẫu bây giờ ắt là uổng công tu luyện.

Chung hậu hỏi tiếp:

– Nay Ai gia muốn hỏi một chuyện, không biết sư điệt có bằng lòng không?

Túy Vân thưa:

– Đệ tử đã vâng sứ mạng xuống đây, Quốc mẫu có bảo việc gì, thì đệ tử cũng xin cam vâng chịu.

Chung hậu cả mừng, bèn nói:

– Việc nhân duyên còn thiếu một người làm Nguyệt lão, trong môn đồ Thánh mẫu biết cậy ai?

Nói rồi lấy con mắt liếc qua Đào Kim Định, Kim Định biết ý, liền bước ra thưa rằng:

– Nhi tức cũng là học trò Thánh mẫu, băng nhân cũng kẻ trước người sau, sự mai dong tôi chịu làm đầu, tờ gián thiệp sẽ xin hầu Quốc mẫu.

Chung hậu nói:

– Hồi trước, Thiên tử sính lễ Ai gia có một cái Bích ngọc đai, còn Yến tiên sinh làm kẻ băng nhân, bây giờ lấy cái Kim ngọc đái của Điền Nguyên mà sính lễ Lưu tiên cô mới phải.

Túy Vân nghe nói, mặt có sắc thẹn thùng bèn thưa:

– Đệ tử chưa hồi sơn phục chỉ, sợ khi đắc tội với tôn sư, việc lưỡng nan, biết tính là sao, vậy xin cho đệ tử phản hồi sơn động phục chỉ đã.

Kim Định nói:

– Việc đó xin đừng có ngại, sự hôn phối phải cho kịp thì, hãy vâng theo ý chỉ của Nương nương ta tuân lễ dành làm mai chúc.

Túy Vân mắc cỡ, cúi đầu chẳng nói nữa, Chung hậu biết ý đã thuận tình, bèn truyền lệnh cho Kim Định và ít cung nữ dẫn Túy Vân vào biển phòng, bỏ hết đạo y, thay đổi vương phục, cài trâm đội mão, theo nghi vệ vương gia và truyền cho nội thần dọn một kiệu hoa bảo Liêm Thoại Hoa đưa Túy Vân về Lâm Tri trước, rồi sẽ lựa ngày thành thân với Điền Nguyên Thái tử. Việc hỷ sự nói về hồi sau.

Qua ngày sau, Chung hậu bảo Điền Đan mở kho lúa lấy tiền phát cho quân sĩ và ban cấp cho những kẻ bần dân già cả, nghỉ quân một tuần, mới ban sư trở về Lâm Tri Hỗn Hải.

Nói về bá quan văn võ tại thành Lâm Tri, nghe tin ngự giá ban sư, đều ra khỏi cửa thành nghinh tiếp. Tuyên vương với Chung hậu thẳng vào Kim Loan điện, bá quan triều bái xong kế thấy Bắc cung là Trịnh Ngọc Thiền cũng tới triều kiến. Chung hậu lật đật bước xuống ngai đỡ dậy, nói rằng:

– Vương muội cần lao vương sự, ở nhà liệu lý các việc trong cung đình, hãy theo ta vào trong Chiêu Dương cung, chị em sẽ phân trần sau trước.

Lúc đó Tuyên Vương thì đi trước. Chung hậu với Bắc cung theo sau, đi ngang Phân cung lầu, Tuyên Vương xem thấy Tây cung bỏ vườn hoang cỏ rậm, ngậm ngùi nhớ Hạ Nghinh Xuân thuở nọ ân tình xưa như nước chảy xuôi, thấy vật lại nhớ tới người, hai hàng luống khôn ngăn lụy ngọc. Chung hậu liếc mắt ngó thấy tức cười bèn nói:

– Thần thê xem thấy Tây cung rất buồn bã, động lòng lại nhớ tới Hạ Nghinh Xuân, xin Thiên tử xá tội cho Tây cung, đến xuân tiết tới kinh thành du ngoại.

Ba người vừa đi vừa nói, giây lát đã tới Chiêu Dương cung, ba người vào đại điện đồng ngồi, truyền cung nữ dọn bày yến tiệc, Trịnh Bắc viện rót hai chung ngự tưu, kính dâng thiên tử với Chiêu Dương, cùng nhau đàm đạo sự tình, Chung hậu nhắc lại việc mười hai năm trước rằng:

– Hạ Nghinh Xuân, toan dùng chước độc, làm cho mẹ Bắc con Nam, Ai gia đã bị biếm vào lãnh cung, còn Điền Nguyên nhờ có Thể Vân cung nữ, Huỳnh Cái thu làm nghĩa tử, tới nay đã khôn lớn nên người, nay nó lại lên tiên sơn rước được Thần y, đem về cứu Đả Quỷ Thần tiễn cho ta, Ai gia đã hồi sinh khỏi tử, lại được thêm cốt nhục trùng phùng, ấy cũng nhờ phúc đức Thiên công, sách có chữ: Kiết nhân thiên tướng, Khi Chung hậu thuật hết lời, Trịnh Ngọc Thiên nghe rồi mừng rỡ không cùng, Chung hậu lại nói:

– Vì Ai gia chẳng giết Ngô Khởi nên nó làm ra tai họa tới nay, nếu như trời chẳng giúp người lành, thì một trăm Chung Vô Diệm cũng đà nát tính mạng.

Ba người trò chuyện rượu đã mãn tuần, Chung hậu nói:

– Ai gia bấy lâu gối tuyết nằm sương, bây giờ phải tịnh dưỡng ít ngày, Ngự muội vắng mặt Thiên tử đã lâu, nay Thiên tử phải qua bên Bắc cung an nghỉ.

Tiệc vừa mãn canh đà quá khắc, Tuyên Vương nói với Ngọc thiền đi tới Bắc cung, còn Chung hậu thì ở lại Chiêu Dương, trướng phụng màn loan an giấc điệp.

Nói về Liêm Thoại Hoa với Túy Vân, khi về tới Lâm Tri rồi, vào ở nơi Đông cung viện. Đương lúc canh ba, hai người còn ngồi đàm đạo với nhau, bỗng thấy trận gió thổi qua, nghe như tiếng thần kêu quỷ khóc, Liêm Thoại nói:

– Sự ấy rất kỳ dị, điềm kiết hung chưa rõ lẽ nào?

Túy Vân thưa:

– Trong cung viện chẳng phải là chỗ hoang vu mà có sự quỷ ma kỳ quái, vậy để em chiêm một quẻ cho rõ lẽ kiết hung.

Thoại Hoa khen phải, Túy Vân chiêm quẻ xong rồi, bèn nói:

– Ngũ hành phân minh quyết đoán, quẻ lục xung tai họa trùng trùng, thành Lâm Tri thiếu kiết đa hung, giặc đã đến đùng đùng náo động.

Thoại Hoa nghe nói thở vắn than dài, kế thấy cung nữ vào báo:

– Có Chung nương nương giá đáo, Vương phi phải tiếp rước cho mau.

Thoại Hoa truyền cung nữ mở cửa giữa ra mà tiếp rước Chung hậu. Khi Chung hậu vào ngồi, hai người làm lễ xong, Chung hậu nói:

– Ai gia thấy một trận cuồng phong quái lạ, chiếm một quẻ thì biết có chiến tranh, Điền Nguyên tai kiếp khỏi mới được thành thân, Túy Vân phải tùng quân mà trừ yêu phá quỷ, việc thiên cơ chẳng nên tiết lộ, hai người lo sửa soạn mà đi bình Ngô.

Hai người vâng lệnh ân cần, Chung hậu lật đật trở về cung viện. Nói về Tuyên Vương với Bắc cung sáng ngày thức dậy, đều tới Chiêu Dương cung mà đàm luận. Đương khi nói việc kiến tu vương phủ, lo lập cho Điền Nguyên với Túy Vân thành thân, xảy thấy cung quan vào tâu:

– Có hai vị vương gia tới xin triều kiến.

Thiên tử cho vào, Điền Đan với Điền Nguyên tới trước cẩm trướng, triều bái xong, Tuyên Vương hỏi:

– Vương nhi tới có sự chi lạ hay là theo lễ thường định tỉnh thần hôn.

Hai vị vương gia tâu rằng:

– Vì Hàn quốc Trương Xa nguyên soái bị bại binh nên đi cầu viện với nước Ngô, ngoài ải quan có cáo cấp văn biểu, xin vương phụ cùng vương mẫu lo phương cự địch.

Tuyên Vương nghe tâu than rằng:

– Ấy là tại Quả nhân bạc đức, nên Chiêu Dương chưa hề có một ngày an thân.

Chung hậu nói:

– Việc binh hỏn số trời đã định, ấy là tai kiếp của tướng Tề, nếu như Thần Thê không đi, thì có ai bình Ngô cho được, còn một nỗi trong cung viện không ai coi sóc, chưa biết phó thác việc ấy cho ai. Ra đi lòng những ai hoài, bề nội cố chưa an tấc dạ.

Chung hậu nói vừa dứt lời ngó lại thấy Trịnh Ngọc thiền mặt có sắc thả, thì biết có tai kiếp lâm thân, Chung hậu khi đó mới nghĩ thầm rằng: “Phải lập kế lo mưu cứu giải.”

Nghĩ rồi bèn bảo cung nữ vào lấy cặp giỏ hồi trước đem ra[86]. Tuyên Vương xem thấy che miệng lại cười, còn Chung hậu thì mừng rỡ, bèn lấy đôi giày và ba cái áo đưa cho Trịnh Bắc cung rồi nói:

---

[86] nguyên Chung hậu hồi tới Lâm Tri kết bạn với Tuyên Vương, có gánh theo một cặp giỏ, thì thấy có ba cái áo cưới, một đôi giày bông, một cái lược bằng cây có ba cái răng, một cái kính soi mặt, mười hai khúc cây bằng cây táo, tám sợi dây gai, sáu cặp ống trúc và hai cây chổi

– Vật này tuy kỳ dị, nếu người vô phúc dùng nó không nên, Ai gia cảm ơn của Bắc cung, nên muốn cứu cho mẹ con toàn tính mạng, hễ khi lâm cơn nguy biến, thì mặc nó vào sẽ khỏi sự tai ương, hãy đem về bên cung viện thu dùng đề phòng tới lúc ngộ sự.

Trịnh Ngọc Thiền tiếp lấy tạ ơn, Chung hậu lại kêu Điền Đan dặn rằng:

– Mười hai khúc cây với một cái chổi, mẹ sẽ giao cho con phải làm như vầy... như vầy... Và lãnh ba muôn binh qua chỗ rừng hoang, ở bên phía Đông Nam, đồn binh mai phục, chờ khi nghe có tiếng pháo nổ vang trời thì xua binh ra sát giặc lập công, lấy cho được ải Thiên quan, sẽ có người tiếp cứu.

Điền Đan cúi đầu vâng lệnh, Chung hậu lại giao một cái lược và một cái kính cho Điền Nguyên, còn tám sợ dây gai và mười hai cái ống trúc và viết một phong thơ, sai cung quan đưa ra Lang Da thành cho Điền Côn. Chung hậu sắp đặt xong rồi, vợ chồng sửa soạn lâm triều, kế bá quan đến triều bái, Chung hậu kêu Yến Anh đến dặn rằng:

– Ai gia mắc chinh phạt nên để lại cho khanh một phong cẩm nang, chờ đến cơn lâm biến, mở ra coi đó mà làm, việc triều chính cậy khanh toan liệu.

Yến Anh lãnh lấy phong thơ và tạ ơn. Kế thấy năm vị vương cũng tới triều kiến. Chung hậu bèn phán rằng:

– Năm vương tức mỗi người lãnh binh một vạn, hiệp lại làm thành trận Ngũ Long, phải dùng đủ năm sắc hiệu cờ, chia ra làm năm đạo. Còn Khổng Đại lãnh một cây lệnh tiễn, tới giáo trường mà tuyển lấy năm muôn binh, Chung Long, Chung Hổ cũng tùy hành, Tống Vạn, Tống Thiên đều đi lược trận.

Các tướng lãnh chỉ lui ra. Chung hậu lại bảo Điền Nguyên lãnh ba ngàn binh cường tráng, đi làm tiền đạo tiên phong, dụ binh Ngô qua khỏi Sơn Cường, hễ giao chiến phải dùng mưu trá bại. Rồi Chung hậu lại tâu với Tuyên Vương rằng:

– Nay Thần hậu xin đi cự địch, việc bảo giá đã có Tể phú với bá quan dẫu có sự nguy nan, thì đã có cứu tinh ngộ kiết.

Tuyên Vương nói:

– Ngự thê đi đề binh chinh phạt, Quả nhân cầu cho mau mau bình định Ngô bang, được cùng nhau cộng hưởng thái bình, kẻo lòng trẫm đêm ngày hoài vọng.

Vợ chồng nói qua nói lại một hồi lâu, rồi bãi triều, ai lui về dinh nấy.